

החתונה שלא הייתה

בן-ציון יהושע

...שעת החתונה הלכה וקרבה. הלימוזינה נעצרה בפתח הבית וכלתי התקרבה לקראתי בשמלת כלה בסגנון מריה אנטואנט לפני שערפו את ראשה. רק עכשיו נפל האסימון. הבנתי שאמי בעצם די צודקת – ציפור היא באמת גוצה ושמנמנה בשמלת הכלולות שלה ואולי גם בלעדיה. הבחנתי לראשונה בפומה הרועדת מתחת לסנטרה, שנראתה כמו אדווה על מימי הכינרת.

"קובי!", ציפור ציוותה עליי בטון שאין לערער עליו, "דרלינג, עכשיו נעבור ליוסף הספר לליטוש אחרון ומשם נעשה סידרת תמונות אמנותיות: דון קישוט וסנצ'ו פנסה בטחנת הרוח של ימין משה הולכים לפגוש את דולסיניאה בקינג דיוויד. דרכנו תהיה סוגה בשושנים בגן הוורדים ובשעה טובה נגיע אחר כבוד לחופה ונרגש את המוזמנים שימחאו לנו כפיים ושתי ילדות קטנות בלבוש כלה יפזרו ורדים מיובשים בדרכנו".

עלינו על הלימוזינה הלבנה, המקושטת בסרטים צבעוניים, בבלונים ובוורדים, בדרכנו אל יוסף הספר.

"חיותי לכם עד עכשיו", הבהיר לנו יוסף הספר בטון של מי שמבקש תמורה הולמת בעבור מיומנותו להפוך סתם ראש ירושלמי לראשו החד-פעמי של קלארק גיבל מלך הוליווד. "אני רוצה לתלות במסגרת גדולה את תמונת החתן היפה הזה וכל העולם יראה ויתרשם איזה ספר אני", החניף יוסף הספר לעצמו. כמוסכם, עיצב את השפם הדק, העמיד כל שיערה במקומה על הראש, מרח עוד שכבת ברילנטין מצנצנת חדשה ועבר על ראשי ב'פן' עד שחשתי שהתבשיל ערוך ומוכן לסעודה האחרונה. זה היה הרגע שבו הייתי בטוח שאני נושא סיר נפוח על ראשי.

"זה יפה להפליא!", גילתה ציפור כלתי טוב טעם, "רק חבל שמהנחיריים שלך יוצאות שערות באופן לא מבוקר. אני מתלבטת אם אלה שיבולי קמה או קני סוף", גיחכה, "אני חושבת שבעוד שבוע-שבועיים נוכל לקלוע לך צמות".

"אין בעיה", אמר יוסף הספר חגיגית, "אני כבר מוריד לו את השערות מהנחיריים ולא אבקש תוספת למחיר. השערות מהאף עליי", אמר יוסף הספר ברוחב לב נדיר.

"לא, לא!", צרחה עליו ציפור, "מה פתאום?! כאן נדרשת עדינות ומיומנות. לי יש שתי ידיים ימניות. תן לי זוג מספריים חדים ואני כבר מורידה לו את השערות מהאף", אמרה ציפור בביטחון מלא של לוחם סיירת מטכ"ל שנקלע למטה החיזבאללה בבירות ופגש לנגד עיניו את המזכיר הכללי. ככל שביטחונה גבר

חשתי שחיי תלויים מנגד על חוט השערה. חשתי שכל טעות קטנה מצידה של ציפור תחולל אסון כבד עוד קודם שאני מכריז קבל עם ועדה: 'הרי את מקודשת...'. המספריים כבר היו בידה של ציפור והיא גזרה קודם שערות וירטואליות באוויר. סגרה ופתחה את הזרועות הארוכות של המספריים החדים והתקרבה אליי בתנועת התקפה מאיימת של טייס קמיקזה השועט על משחתת אמריקאית בפרל הארבור.

"על החיים ועל המוות", אמרה ציפור בקול רוטט, "אני מוכרחה לציין שידיי די רועדות... לא בכל יום אני מתחתנת!", הכריזה ציפור. שמעתי ולא האמנתי. לא ידעתי מהיכן תיפתח הרעה. באופן לא צפוי ובתנועה סיבובית חדה התקרבו המספריים לנחיריים שלי וחיפשו דרכם אל בין שיבולי הקמה וקני הסוף, שגדלו פרא במערות האף האישיות שלי. "אני חושבת שאני מצליחה...", הכריזה ציפור וצקצקה במספריים. חשתי מדקרת חרב ובו ברגע נפתחו מעיינות תהום ומזרקות הדם זינקו בשטף אדום ארגמני מן הגשר המחבר את הנחיריים בואכה שפמו המנוח של קלארק גיבל. ציפור כלתי האהובה הצליחה במחי מספריים לחתוך בידיה המיומנות את המחיצה המפרידה בין נחיר ימין לנחיר שמאל. יוסף הספר הנדהם הגיב בפתגם: "רצה לסדר לו את הגבות ועקר לו עין".

הבטתי בראי בתדהמה. הדם קלח כאילו היה זרנוק בשירות מכבי אש בבניין רב קומות העולה באש. הצווארון הצחור והמסולסל היה תוך רגע קט אדום כדם. חליפת הטוקסידו בריח נפטלין ופורמלין הייתה משובצת כתמי דם נאים למדיי. האבנט הצחור נראה כמו מוטציה של כלב דלמאטי יתום... ציפור שלפה בתנועת חן את המספריים מן הנחיריים לא לפני שהורידה גם חצי משפמו של אהוב נפשה קלארק גיבל. שמלת הכלולות של ציפור הייתה אדומה כשדה כלניות מרהיב בהרי יהודה לאחר הגשם הראשון.

"וי, מה עשית?!", יבב יוסף הספר, "תיסעו מהר עם הלימוזינה לחדר מיון בהדסה הר הצופים. אני רואה שתשר כבר לא אקבל מכם. יאללה תלכו מהר, לפני שייגמר לו הדם וייגמרו לו החיים".

"על גופתי המתה. זה אוטו חתן כלה. אוטו חתן כלה לא מלכלכים", צעק נהג הלימוזינה וגירש את ציפור ואותי מעל פניו. הוא הסתלק מן המקום והותיר אחריו מסך עשן שנפלט ממפלט עצבני. האמבולנס שהוזעק הגיע בזמן סביר בעוד הדם מפעפע כמו באר נפט באחת מאמירות המפרץ. הפרמדיק בדרגת אלוף משנה חסם את זרימת הדם, הפעיל סירנה, שהורידה את הירושלמים למקלטים, וטס להר הצופים כשהוא מפזם לעצמו: "מעל פסגת הר הצופים, שלום לך ירושלים...". ציפור אחזה בידי כל הדרך בעיניים לחות של אישה אוהבת.

באי החתונה סיימו לאכול את האוכל המשובח. שתו לרווייה כוסות לחיים. התזמורת קיפלה את כליה. הרב המיואש הסתלק והקהל המאוכזב פנה איש

איש לביתו. המלצרים העלו על השולחנות את הכיסאות החגיגיים והתכוננו לשטוף את הרצפות. למתנות לא היה דורש. כל אותה עת, שכבתי על שולחן הניתוחים בהרדמה מלאה. הכירורג ועוזריו תפרו לי אף חדש ואני ניצלתי מעונשה של זו.